

ning, ikke blot naar en Mand uforskyldt arresteres, men ogsaa, naar han uforskyldt anholdes. Den foreløbige Fængsling af en Mand, som man kalder Anholdelse, kan ikke ske, uden at Staten kan blive tilpligtet at betale Erstatning, hvis Anholdelsen er uberettiget. Skønnet over, hvorvidt der skal gives Erstatning for Varetægtsarrest, er lagt i Lægdommeres Haand, naar den vedkommende ønsker det.

Det er jo umuligt uden at holde et længere Foredrag at udtømme hele Summen af den Virkelighed, der ligger i dette Forslag. Det vil gaa med det, som det er gaaet med Loven om den kommunale Stemmeret; saa længe den ikke var traadt ud i Livet, kunde man maaske forsøge at faa sig selv og andre til at tro paa, at det var et Skin og ikke Virkelighed, men nu kan man jo erfaringsmæssigt se, at det er en stor og meget indgribende Virkelighed.

Dernæst mente det ærede Medlem, at Hovedpunktet i denne Reform og det, han bittert savnede, var Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen. Nu er det jo ganske rigtigt, at Domsmagtens Uafhængighed af Forvaltningen er et meget stort og betydningsfuldt Princip. Men det er jo i alt væsentligt realiseret i den bestaaende Ret. Det, som det ærede Medlem lægger saa uhyre Vægt paa, at Politi og Retspleje ere adskilte, finder jo allerede Sted her i København, men intet Menneske kan dog tro, at Retsplejen i København nu skulde være saa overordentlig forskellig fra den udenfor København. Jeg har før anden Behandling tilvejebragt Oplysninger om, i hvilke Tilfælde og af hvilke Grunde Underdommere ere blevne afskedigede siden 1849. Og gennemgaar man de Tilfælde — det findes som Bilag til Betænkningen —, vil man se, at det vilde være taabeligt at tro, at det, at Afskedigelse fandt Sted i saadanne Tilfælde, skulde være noget Udtryk for, at Dommeren, naar han gør sin Pligt, skulde føle sig afhængig og generet af Forvaltningen. Skal der være Tale om Afhængighed af Forvaltningen, maa den i Virkeligheden søges paa et andet Punkt, nemlig deri, at Dommerne ere undergivne Forvaltningen med Hensyn til deres Avancement. En anden Tavle, der findes som Bilag til den afgivne Betænkning, beviser, hvad enhver, der kender til Forholdene, ogsaa ved, at det er noget saare almindeligt, at Dommere forflyttes fra et Embede til et andet bedre lønnet. Det gælder Underdommere, men ogsaa Overdommere, der

forflyttes til Højesteret. Vil man sikre Dommernes fuldstændige Uafhængighed overfor Administrationen, skal det gøres gennem Lønningsloven. Det bliver kostbarere, men det kan gøres. I Sammenligning med den Afhængighed, der bestaar ogsaa efter de tidligere Forslag og de af Proceskommissionen fremsatte Lønningsforslag med Hensyn til Dommernes Forflyttelse, er den Afhængighed, der kan opstaa paa Grund af Regeringens Ret til at afskedige Underdommere, af overordentlig ringe praktisk Betydning.

Det er jo rigtigt, at paa nogle Punkter har man ikke ført alt det igennem, som tidligere er vedtaget af Folketinget, men jeg for min Person er af den Mening, at disse Punkter ere af ringe Betydning i Sammenligning med de Forbedringer, der findes i Forslaget. Disse Punkter var de mindst betydelige og de dyreste. Man sparer $\frac{1}{2}$ Million ved ikke i Øjeblikket at gaa til Adskillelse af Underdommere og Politimestre, og jeg tror, at den Realitet, der ligger i, at Dommeren som Politimester er afhængig af Administrationen, i Virkeligheden har grumme ringe Betydning. I Sammenligning med det, som tidligere er vedtaget af Folketinget, faa vi ved dette Forslag betydelige Lettelser for Befolkningen, betydeligt mindre Udgifter for den og Staten og et noget mindre voldsomt Brud med det bestaaende. Hvorvidt dette er godt eller ej, kan der være delte Meninger om. Jeg mener nu, det er godt, men det skal jeg ikke diskutere om. Jeg vil kun hævde, at den Paastand, at dette Lovforslag kun skulde give et Skin og ingen Virkelighed, ingen som helst Berettigelse har.

Krabbe: Den ærede Ordførers personlige Bemærkninger skal jeg gøre ham den Tjeneste ganske at overhøre. Naar han talte om de fortræffelige Ting, som det foreliggende Forslag giver, skal jeg gøre opmærksom paa, at det er saadanne; som kunde være opnaaede uden de store Udgifter og den store Omkalfatring af hele vort Retssystem, der her gøres. Den ærede Ordfører talte f. Eks. om, at vi kom i borgerlige Sager til en hurtigere Afgørelse, men dette Gode vilde vi kunne opnaa uden nogen som helst Forandring af hele vort Retssystem. Kun fordi vi nu i over et halvt Hundrede Aar have ventet paa Oplydelsen af Grundlovens Bud, have vi undladt at bringe de Forbedringer ind i vort Retspleje, som vi kunde bringe ind i den uden at forandre Systemet. Hurtigheden